

Posudek na bakalářskou práci Ludmily Kubátové

Autorka si vybrala téma, které se na první pohled zdá jako právnické, ale které svým přesahem do jiných disciplín nabízí mnoho zajímavých směrů, kterými se může samotná práce rozvíjet. Kromě atraktivity takové možnosti se zde nabízí ještě jeden důležitý faktor, a to mimořádná aktuálnost tématu jako je zločin, vina, odpovědnost, trest. Tím spíše, že téma válečných zločinů se stává pravidelnou součástí mediální scény.

Proto považuji výběr tématu za velmi šikovný a ztotožňuji se s autorkou v tvrzení, že takováto práce může mít i rozměr edukativní, například pro laickou veřejnost. Jakékoliv šíření povědomí o existenci zločinů podle mezinárodního práva, o individuální trestní odpovědnosti a o vymahatelnosti takového práva je prospěšné a vede ve svém důsledku k tzv. humanizaci válek. Velký díl na této humanizaci mají nést právě země, kde ozbrojený konflikt neprobíhá a tyto státy mohou přispět k diseminaci myšlenek vedoucích k humanizaci.

Drobnou výtku bych v obecné části směřoval k faktu, že autorka nikde explicitně neříká, o jakou práci se jedná, zda jde o práci teoretickou, analytickou (případně empirickou, což mohou úvodní věty naznačovat) nebo zda jde o přehledovou stať. Také nejsou nikde zmíněna metodologická východiska zpracování práce.

Zároveň v úvodu práce postrádám explicitní sdělení, jaký je cíl práce, případně jak je stanovena hypotéza, případně, podle jakého kritéria dojde k vyhodnocení této hypotézy. Ze závěrečné kapitoly vyplývá, že autorka ve své práci ukázala (nebo jak sama říká - dokázala), že mezinárodní humanitární právo je v praxi vymáháno. Takové konstatování je na obecné úrovni samozřejmě možné, ale domnívám se, že jako dedukce vycházející z rozboru tří trestních kauz je toto tvrzení příliš silné a vyžadovalo by analýzu většího množství případů. Což ale nesnižuje fakt, že autorka si vybrala zajímavé a dobré kauzy.

Co se týká struktury práce a kladení jednotlivých kapitol, tak pokud odhlédnu od výtek uvedených výše a pojmu tuto práci jako edukativní materiál pro laickou veřejnost, považuji všechny části za logicky a přehledně uspořádané. Autorka zahájila svoji exkurzi v oblasti mezinárodního humanitárního práva, kde se zaměřila na vysvětlení základních pojmů a vztahů, což je z pohledu navazující kapitoly věnované odpovědnosti v mezinárodním humanitárním právu důležité. Dále autorka představila mezinárodní trestní soudnictví, a to jednak v historickém, ale i věcném kontextu.

V druhé části své práce pak přešla k rozboru jednotlivých trestních kauz, kde čtenáře nejprve seznámila se situací, trestní stránkou věci a také s postupem příslušných soudů a s jejich rozsudky. Výběr kauz považuji za dobrý a pro účely této práce za názorný. Jejich zpracování je sice stručné, ale pro účely práce dostačující, hlavní závěry a význam jednotlivých kauz jsou z textu a jejich shrnutí patrné.

Za drobnou chybu (nebo spíše nepřesnost) věcného charakteru považuji větu uvedenou na straně 39: *“Dítě může mít v konfliktu dvojí statut: buď statut civilisty či osoby přímo účastnící se na nepřátelství, v obou případech se tedy těší ochrany, které mu Ženevské úmluvy poskytují.”* Správná formulace je, že dítě, které není členem ozbrojených sil, má vždy status civilisty, a to bez ohledu na přímou nebo nepřímou účast na nepřátelství. Z jazykového hlediska bych ještě upozornil, že se v této souvislosti několikrát opakuje slovo statut a správně má být uvedeno status.

Až na drobné výtky, které jsem zde uvedl, hodnotím práci jako velmi dobrou a navrhuji známku:
1-

Ing. Richard Smejkal